

[Steen.]

relse ved Løsning af Spørgsmaalet, men ogsaa for at prøve enhver Mulighed for at samle de flest mulige om Løsningen af disse Spørgsmaal.

Det er et Ønske, som selve Spørgsmaalenes Karakter gør naturligt, og det er tillige et Ønske, som for det ene af Spørgsmaalenes Vedkommende, nemlig Forfatningsspørgsmaalet, ogsaa kan være nødvendigt under Hensyn til Grundlovens Bestemmelse om, at den nye Grundlov, saaledes som vi her i Rigsdagen maatte enes om den, skal godkendes ved en Afstemning, hvor den almindelige Flertalstilslutning fra dem, der deltager i Afstemningen, jo ikke slaar til, men hvor Opgaven er denne at tilvejebringe Tilslutning fra mindst 45 pCt. af alle de stemmeberettigede, hvad enten de nu deltager i Afstemningen eller ikke. Men der er i denne Forbindelse et Synspunkt, som vi fra Det radikale Venstres Side har og maa tage Hensyn til, og det er, at vi hidtil har anset Landstinget for at være skadeligt. Som Forholdene nu har ændret sig, anser vi det for politisk overflødigt, og Følgen heraf er denne, at vi maa ønske Landstinget fjernet, vi kan intet Ønske nære om, at det opretholdes. Vi ønsker, at Valgretsalderen nedsættes, og til en Forfatningsændring, der klart giver Udtryk herfor, tør vi regne med fuld Tilslutning fra alle vore Meningsfæller Landet over. Hvis derimod den Tilslutning til en Grundlovsendring fra Partier her i Salen uden for Regeringspartierne, som vi naturligvis af mange Grunde meget maa ønske, skal tilvejebringes ved, at der i den kommende Forfatning skal skabes et eller andet Organ, for hvis Oprettelse man mere skal søge Begrundelsen i en Art Ærbødighed for det historiske i dansk Forfatningslivs Udvikling, end man vil kunne begrunde det i den Nytte, det vil kunne være til i det fremtidige Lovgivningsarbejde, saa frygter jeg alvorligt for, at mange Vælgere inden for alle Partier — det kan ske ud fra en vidt forskellig Bedømmelse af, hvordan Forfatningen burde være — vil ræsonnere saaledes: Nej, nej, dette her tilfredsstiller os ikke! Resultatet kunde da blive, at den Vanskelighed, man mente at have overvundet, havde man tværtimod forøget. Jeg tillader mig at henstille, at man ogsaa tager dette Synspunkt med ind i de Overvejelser, der for Tiden foregaar dette Spørgsmaal vedrørende.

Hvad Skattespørgsmaalet angaar, er der jo Enighed mellem alle Partier om, at den Skattelovgivning, vi har gennemført

stykkevis under vidt forskellige økonomiske og erhvervsmæssige Forhold i Folket, ikke længere er tilfredsstillende, og at den samlede Reform maa anses for en Nødvendighed. Her er det jo saa heldigt, at man, efter at have set paa det foreliggende Finanslovsforslag og efter at have hørt den Redegørelse, den højtærede Finansminister ved dets Fremlæggelse gav det høje Ting, ved, at Forholdet mellem Indtægter og Udgifter i den danske Stats Husholdning i Dag er et saadant, at det skulde indeholde rimeligt Grundlag for os til at haabe, at det ikke bliver nødvendigt at beskæftige os med nye Skatter, forinden Resultatet af Skattekommissionens Overvejelser foreligger for os. Der er jo paa det sidst afgivne Statsregnskab et betydeligt Overskud, og denne Kendsgerning har jo fra forskellig Side rejst det Spørgsmaal, om der ikke derigennem var skabt en Mulighed for, at der kunde gennemføres en Nedsættelse af de nuværende Skatter. Jeg forstaar, at det er Merindkomstskatten, man navnlig har haft sin Opmærksomhed henvendt paa — fra den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Christmas Møller) ogsaa Skatten paa fast Ejendom.

Jeg har ved tidligere Finanslovbehandlinger paa Det radikale Venstres Vegne givet Udtryk for den Opfattelse, at Betingelsen for, at Staten paa god og forsvarlig Maade kan løse sin Opgave, er, at der er Orden i Statens Finanser, og hertil hører efter vor Opfattelse, at man, naar som i dette Tilfælde Mulighed herfor foreligger, da foretager Afskrivninger paa saadanne Aktiver, om hvilke det gælder, at de Værdier, som de engang var Udtryk for, nu ikke længere eksisterer. Vi er derfor enige med den højtærede Finansminister i den Anvendelse af Overskuddet, som Ministeren i sin Fremlæggelsestale bebudede han ved Tillægsbevillingslovens Behandling vilde stille Forslag om. Og til Støtte for denne vor Opfattelses Rigtighed vil jeg gerne tillade mig at henvise til en Artikel i Tidsskriftet „Tidens Stemme“, hvis finanskyndige Medarbejders Artikler jo saa ofte er fremført som Begrundelse for de Standpunkter, der er ført frem under Debatter her i Salen, at jeg haaber, man finder det rimeligt og naturligt, at ogsaa jeg drager Nytte og Lære af det paa-gældende Tidsskrifts Vejledning. Den paa-gældende Artikel findes i „Tidens Stemme“ for den 1. September. Naturligvis kan ingen stærkere end vi ønske, at Forholdene for os maa udvikle sig saaledes, at de Krav, der fra forskellige Grupper i Befolkningen stilles til Staten om Hjælp og Støtte paa den ene og den anden Maade, kan begrænses i Antal